

Nr 24

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
angående åtgärder vid beskattningen i syfte att främ-
ja sparandet.*

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

I) de likalydande motionerna I: 552 av herr *Per-Olof Hanson* samt II: 668 av herrar *Antonsson* och *Jönsson* i Ingemarsgården, vari hemställts, att riksdagen, för att möjliggöra omedelbara skattelättnader för det målinriktade bostadssparandet, måtte — med de ändringar, som följer av att ikraftträdandet bör ske den 1 januari 1965 — antaga det förslag till förordning om bostadssparande, som redovisats i bevillningsutskottets betänkande nr 10/1963 och som i huvudsak överensstämmer med det nedan under IV i motionerna I: 570 och II: 680 under punkten 1 a) framlagda förslaget till förordning om bostadssparande;

II) de likalydande motionerna I: 554 av herrar *Per-Olof Hanson* och *Harald Pettersson* samt II: 669 av herrar *Antonsson* och *Jönsson* i Ingemarsgården, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhänga om utredning och förslag till riksdagen rörande premiering av sparande på särskilt sparkonto i bank eller annan penninginrättning genom avdrag på den statliga inkomstskattens slutbelopp, i enlighet med vad som anförts i motionerna»;

III) de likalydande motionerna I: 567 av herr *Sundin* samt II: 671 av herrar *Antonsson* och *Larsson* i Borrby, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhänga om utredning och förslag till riksdagen rörande stimulans av det personliga nysparandet av reell karaktär, i enlighet med vad i motionerna har anförts»; ävensom

IV) de likalydande motionerna I: 570 av herr *Virgin m. fl.* och II: 680 av herr *Heckscher m. fl.*, vari hemställts,

1) att riksdagen måtte antaga följande

a) *Förslag*

till

förordning om bostadssparande

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1965—1970 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bo-

stadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhoppa högst 6 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 12 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem, fritidsbostad eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Den omständigheten att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder för uppskov, som i 1 § sägs, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga, ej heller den omständigheten att bostaden är uppförd å jordbruksfastighet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sägs, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1975, skola upptagas till beskattning vid 1976 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1965; dock att bestämmelserna icke skola tillämpas vid 1965 års taxering eller vid eftertaxering för 1965 eller tidigare år.

b) *Förslag*

till

förordning om utbildningssparande

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som för eget barns räkning i bank eller annan penninginrättning insätter medel å särskilt konto (utbildningskonto) utan att förbehålla sig rätt att däröver förfoga må vid taxering till kommunal och statlig inkomstskatt åtnjuta avdrag för vad sålunda insatts enligt vad nedan sägs.

Avdrag medges endast i den mån det insatta beloppet svarar mot en ökning under beskattningsåret av insättarens sammanlagda hos banker och

andra penninginrättningar inestående medel. Beträffande äkta makar skall dylik ökning föreligga för makarna tillhopa.

2 §.

För varje barn må blott upprättas ett utbildningskonto. Kontot skall vara upprättat innan barnet fyllt 12 år.

3 §.

Insättning å utbildningskonto må uppgå till högst 1 200 kronor för år. Sammanlagt må insättningarna uppgå till högst 18 000 kronor.

Därest uttag å utbildningskonto skett, må insättning ej vidare förekomma. Ej heller må insättning ske efter det barnet fyllt 20 år.

Gottskrivning av å utbildningskonto upplupen ränta skall icke anses som insättning å kontot enligt denna förordning.

4 §.

Insättning å utbildningskonto skall vara bunden i minst 7 år och minst intill dess barnet fyllt 16 år.

5 §.

Uppkommer fråga om bestämmande av gåvoskatt för barnet, skall å utbildningskonto insatt belopp icke medräknas.

6 §.

Oavsett vad i 4 § sagts, må insatta medel fritt uttagas från utbildningskonto efter det barnet fyllt 21 år. Så vare ock fallet om barnet avlidit.

7 §.

Belopp som uttages från utbildningskonto skall icke anses som skattepliktig intäkt.

8 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på utbildningskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under näst-föregående kalenderår verkställda insättningar.

9 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1965; dock att bestämmelserna icke skola tillämpas vid 1965 års taxering eller vid eftertaxering för 1965 eller tidigare år.

c) Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 39 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse, att till följande paragrafer i samma lag skola fogas nya moment av nedan angiven lydelse,

nämligen till 22 § ett moment betecknat 4, till 25 § ett moment betecknat 4, till 29 § ett moment betecknat 5 samt till 46 § ett moment betecknat 5, ävensom att till anvisningarna till 22 § samma lag skall fogas en ny punkt betecknad 9, av den lydelse som nedan sägs.

22 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 21 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna och ej heller med högre belopp än som motsvarar 4 procent av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet. Extra avdrag som här sägs må vidare, tillsammans med förekommande extra avdrag enligt 25 § 4 mom. och 29 § 5 mom., endast åtnjutas i den mån avdrag enligt 39 § 3 mom. icke kunnat tillgodogöras av den skattskyldige.

25 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 24 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

29 §.

5 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 28 § förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. Vad angår inskränkning i rätten att åtnjuta extra avdrag som här sagts skola bestämmelserna i 22 § 4 mom. och i punkt 9 av anvisningarna till 22 § äga motsvarande tillämpning.

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 400 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 800 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med den andra maken, med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som

svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

Vad i föregående stycke stadgas angående gift skattskyldig skall äga motsvarande tillämpning å skattskyldig, som under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställs änka, änking eller frånskild) och haft hemmavarande barn under 16 år.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

5 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) eller som innehar lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor — jämte i förekommande fall 200 kronor för ettvar hemmavarande barn under 16 år — och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

Anvisningar

till 22 §.

9. Beräkningen av den skattskyldiges i jordbruket nedlagda skattepliktiga förmögenhet skall ske på grundval av bestämmelserna i 2—5 §§ förordningen om statlig förmögenhetsskatt.

Om extra avdrag enligt 22 § 4 mom., 25 § 4 mom. eller 29 § 5 mom. samtidigt må åtnjutas i två eller flera förvärvskällor skall avdraget, med den inskränkning varom i 22 § 4 mom. stadgas, fördelas mellan förvärvskällorna i förhållande till nettointäkten av förvärvskällorna sådan denna skulle ha varit om extra avdrag ej förekommit.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1965; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla vid 1965 års taxering samt vid eftertaxering för 1965 och tidigare år.

2) att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag rörande premiering av allmänt målsparande genom avdragsrätt vid beskattningen för medel som insatts å särskilt sparkonto enligt de i motionerna angivna riktlinjerna.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 552, II: 669, II: 671 och II: 680.

Frågan om premiering av sparandet genom lättnader vid beskattningen har under senare tid årligen varit föremål för riksdagens prövning. År 1957 hemställde riksdagen om tillsättande av en utredning med uppgift att allsidigt och förutsättningslöst söka utröna, huruvida det var lämpligt och möjligt att skattevägen stimulera nysparande och vilka former som därvid borde komma i fråga. Denna undersökning verkställdes av utredningen om sparstimulerande åtgärder, som framlade resultatet av sitt arbete i ett i början av år 1961 avgivet betänkande (SOU 1961:2). Därvid förordade utredningen vissa åtgärder i syfte att främja sparandet på annat sätt än genom lättnader i beskattningen. Bl. a. föreslogs införande av en ny sparform efter i huvudsak samma riktlinjer som ungdomens lönsparande, benämnt allmänna lönsparandet. Vidare förordade utredningen vissa åtgärder i syfte att främja bostadssparandet. Däremot ansåg majoriteten i utredningen det inte vara möjligt att förorda att det totala enskilda sparandet stimulerades genom en definitiv skatteminskning satt i relation till det belopp som insattes på ett särskilt konto. Sammanfattningsvis konstaterade utredningen beträffande möjligheterna att genom ett system med definitiv skatteminskning stimulera sparandet att det inte går att endast premiera sådant sparande som är framkallat av själva premieringsförfarandet. Premieringen måste omfatta även medel, som härrör från sparande, som ändå skulle ha skett, samt sådana medel, som härrör från tidigare befintliga tillgångar. Premieringskostnaderna skulle med all sannolikhet bli lika stora som eller större än den framkallade sparandeökningen. Vidare skulle kostnaderna komma att bli av den storleksordningen att de kunde få betydande verkningar på statens och kommunernas finanser.

Utredningen behandlade även frågan om ett system för sparpremiering byggt på uppskjuten beskattning och fann därvid att ett förfarande med uppskov med beskattningen för ett sparat belopp sannolikt skulle leda till en viss sparandeökning av långsiktig karaktär. Införandet av bestämmelser härom var emellertid till väsentlig del inte enbart en fråga om att åstadkomma en stimulans av sparandet utan även en fråga om inkomstutjämnning mellan olika år. Ett förslag i detta hänseende kom därför att i olika avseenden beröra nu pågående skatteutredningar och ha samband med av dessa behandlade frågor och borde därför tas upp till övervägande i samband med övriga skattefrågor.

Mot utredningens ståndpunktstagande i fråga om skattepremiering av sparande anfördes två reservationer. Ledamöterna i utredningen Antonsson, Brundin och Danmans förordade sålunda införande av former för sparpremiering genom såväl definitiv skatteminskning i form av särskilda sparkonton som genom uppskjuten beskattning genom utjämningskonton. Ledamoten Antonsson uttalade sig därjämte för en premiering av även annat sparande än de nämnda formerna för banksparande.

I propositionen nr 160 till 1961 års vårriksdag framlades förslag till höjning med en tredjedel av de skattefria bottenbeloppen för inkomst av kapi-

tal fr. o. m. 1962 års taxering. Härigenom skulle maximibeloppet för det s. k. sparavdraget, vilket dittills utgjort 300 kronor, eller för makar gemensamt 600 kronor, komma att höjas till 400 resp. 800 kronor. Samtidigt förordades motsvarande höjning av maximibeloppen för det s. k. sociala avdraget för försäkringspremier, varigenom även detta avdrag från samma tidpunkt skulle komma att uppgå till 400 kronor för ensamstående och 800 kronor för gifta. Riksdagen biföll vad sålunda föreslagits.

I syfte att uppmuntra sparandet antog vidare 1961 års höstriksdag det i propositionen nr 200 framlagda förslaget om en kampanj för allmänt lönsparande. Kampanjen ledes av en kommitté, vari ingår representanter för arbetsmarknadens större organisationer, sparinstitutionerna och statsmakterna.

Inlåningsutvecklingen i sparinstitutet under åren 1953—1963 i 1953 års penningvärde framgår av till betänkandet fogad *bilaga 1*.

I *bilaga 2 och 3* lämnas vissa uppgifter rörande ungdomens lönsparande och det allmänna lönsparandet.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I *motionerna I: 552 och II: 668* framhåller motionärerna bl. a., att en sparstimulans för att öka bostadssparandet är i hög grad påkallad. De ökade kapitalresurser, som på detta sätt kan tillföras bostadssektorn, blir till nytta inte endast för spararna själva utan även för bostadsmarkaden i dess helhet genom att ökade resurser kan ställas till produktionens förfogande.

I enlighet härmed bör den som under kommande sexårsperiod 1965—1970 sätter in pengar på särskilt bostadssparkonto få dra av detta tillgodohavande i sin deklaration. Som maximibelopp för ensamstående bör gälla en summa av 6 000 kronor. För äkta makar bör beloppet sättas till 12 000 kronor. Medlen skall användas för eget hem eller insats i bostadsrättsförening. Att ägaren använder del av fastigheten för yrkesverksamhet eller att kostnaden uppförs på jordbruksfastighet skall inte utgöra hinder från avdrags-synpunkt. Om tillgodohavandet används för okvalificerat ändamål gäller däremot givetvis att det återförs till beskattning. För att undgå beskattning bör medlen vidare ha investerats för ändamålet senast före utgången av år 1975. I särskilda, i administrativ väg utfärdade anvisningar bör anges hur kontrollen av användningen skall ske, exempelvis genom intyg av bostadsrättsförening vid anskaffande av insatslägenhet eller genom intyg av ledamot i taxeringsnämnd vid investering i egna hem.

Som motivering för utredningsyrkandet i *motionerna I: 554 och II: 669* anföres i huvudsak följande. De åtgärder, som hittills vidtagits för att främja sparandet, har i huvudsak varit inriktade på att stimulera sparandet genom vinstlottning. Ett sådant system torde emellertid inte befördra ett

verkligt sparintresse. Enligt motionärernas mening är det nödvändigt att stimulera det personliga sparandet i första hand genom viss skattepremiering. Ett förslag i detta syfte framfördes i en till utredningen om sparstimulerande åtgärder (SOU 1961: 2) fogad reservation. Förslaget avsåg möjligheter till inrättande av särskilt sparkonto i bank och jämförlig penninginrättning. Konto skulle få uppläggas av varje till statlig inkomstskatt skattskyldig fysisk person som fyllt 16 år. Föräldrar skulle kunna öppna sparkonto för minderårigt barn. Det premieberättigade beloppet skulle enligt reservationen utgöra högst 1 000 kr. per år för ensamstående och högst 2 000 kr. per år för äkta makar tillsammans. För barnkonto skulle det årliga beloppet begränsas till 800 kr. Högsta sammanlagda belopp skulle få utgöra 15 000 kr. exkl. upplupen ränta och för barnkonto 10 000 kr. Premieringen skulle knytas till beskattningen och utformas så, att den för beskattningsåret uträknade skatten skulle minskas med 10 procent av det sparade beloppet. Skattesänkningen skulle bli definitiv, när beloppet stått inne på kontot i fem år. Premien skulle sålunda motsvara två procent för vart och ett av de fem åren. Som en förutsättning för premieringen framhölls dels att spararnas samtliga tillgodohavanden under året skulle ha ökat med minst det belopp för vilket premiering yrkades, dels att sparbeloppet ökat kontots tidigare maximum.

Enligt motionärernas mening skulle en sparstimulans genom sparkonto av denna art vara av stort värde. Banksparandet utgör en synnerligen betydelsefull del av det personliga sparandet. En stimulans efter de ovan angivna linjerna kan förväntas främja småsparandet, framför allt ungdomsparandet. Den metod som motionärerna förordat innebär avdrag på skattens slutbelopp. Sparstimulansen blir alltså oberoende av vederbörandes inkomstnivå och ger således en rättvis sparstimulans samtidigt som den torde vara den enda form som kan effektivisera det verkliga småsparandet.

Till stöd för yrkandet i *motionerna I: 567 och II: 671* anföres bl. a. följande. Nuvarande sparfrämjande åtgärder är i hög grad inriktade på att stimulera banksparande och försäkringssparande. I alltför stor utsträckning har de sparstimulerande åtgärderna haft former, som ytterst grundar sig på spararnas intresse av lotterivinster. Motionärerna anser det befogat, att man inom vissa gränser, genom sparfrämjande åtgärder stimulerar allt personligt sparande, dvs. i princip varje förbättring av nettoförmögenheten under en viss tidsperiod. En grundläggande princip bör vara, att den enskilde skall ha full frihet att välja sparmål och former för sparandet. Det är ett rättvisekrav att alla former av nysparande premieras lika. Möjligheter att konstatera om ett reellt nysparande ägt rum kan skapas genom en s. k. konstantredovisning. Ett sådant system tillämpas redan av taxeringsmyndigheterna i viss utsträckning för undersökning av förmögenhetsförändringar hos skattskyldiga. Det merarbete, som kan åsamkas taxeringsmyndigheterna, bör därför inte överdrivas.

Premien bör vara proportionell i förhållande till sparandet och åtnjutas i form av avdrag på skattens slutbelopp. En premie om 7—12 procent för ett sparbelopp om högst 1 000 kr. per år för ensamstående och högst 2 000 kr. för äkta makar samt högst 800 kr. för barn under 16 år anser motionärerna vara rimlig. Premiens storlek bör kunna anpassas efter konjunkturläget. I syfte att omöjliggöra s. k. vartannatårssparande bör föreskrivas, att högsta nettoförmögenhet under en viss period — exempelvis sistlidna femårsperiod — skall överskridas innan premie får åtnjutas. Det är också möjligt att föreskriva ett visst grundsparande innan premie får åtnjutas. Därvid bör hänsyn tas till försörjningsförmåga och sparförmåga. I fråga om amorteringssparande kan en som normal betecknad amortering undantas. En utredning rörande dessa spörsmål bör bedrivas med största skyndsamhet, och därvid bör givetvis samordning ske med redan existerande premieringsformer.

I motionerna I: 570 och II: 680 framhålles bl. a. betydelsen av att det nya kapital, som näringslivet fordrar för en fortsatt utbyggnad och en ökad effektivitet, kan anskaffas både internt från företagen genom självfinansiering och externt genom upplåning eller genom aktieemissioner. Motionärerna anser även, att statens och kommunernas investeringar i större utsträckning än för närvarande bör finansieras genom upplåning. Vidare betonades att framtida skattesänkningar fordras för att det enskilda sparandet skall öka. Motionärerna anser det nödvändigt att söka få till stånd ett allmänt sparvänligt ekonomiskt klimat. Därför krävs särskilda insatser från samhällets sida på skattepolitikens område för att stimulera det personliga, frivilliga sparandet. Man har rätt att räkna med att sparviljan ökas avsevärt när sparandet premieras genom avdragsrätt för sparad belopp vid deklaration. Bestämmelserna om skattefrihet för sparande bör principiellt utformas så, att allt sparande behandlas lika. De sparstimulerande åtgärderna bör därför anknytas till inkomsttagarnas nysparande. Härigenom skulle inte bara en ökning av tillgodohavanden på bank och i form av värdepapper såsom obligationer, aktier och andelar i ekonomiska föreningar inbegripas, utan även premier till liv-, kapital- och pensionsförsäkringar, amorteringar på lån samt investeringar i rörelse, jordbruk och annan fastighet räknas in i nysparandet. Med utgångspunkt från den sammanställning av förmögenheten som finns i självdeklarationen kunde fastställas hur mycket av den årliga förmögenhetsökningen som grundar sig på ett faktiskt sparande. Eventuella svårigheter att nå en helt invändningsfri metod vid uppskattningen av den årliga förändringen i inkomsttagarnas nettoförmögenhet får inte hindra att man söker komma fram mot ett fullt godtagbart system för allmän stimulans av det årliga nysparandet. Under alla omständigheter bör frågan underkastas en ingående utredning så att ett allmänt sparavdrag för det årliga nysparandet kan införas. Angeläget är emellertid att redan nu genom speciella åtgärder uppmuntra den enskilde till ökat sparande.

En egen bostad är av naturliga skäl ett sparmål av mycket hög angelägenhetsgrad. Motionärerna föreslår att den som under något av åren 1965—1970 — alltså under en sexårsperiod — sätter in pengar på ett särskilt bostadskonto skall få dra av det sparade beloppet i sin deklaration. Som högsta belopp under perioden föreslås 6 000 kr. för ensamstående och sammanlagt 12 000 kr. för äkta makar. De insatta medlen skall vara avsedda för förvärv av eget hem, fritidsbostad eller för att betala insats i bostadsrättsförening. Den som har eget hem och på sina lån gör större amorteringar än »normala» skall få dra av överskjutande belopp, dock maximalt 700 kr. För skattskyldig som har hemmavarande barn under 16 år föreslås att maximum skall höjas med 200 kr. per barn. Såsom »normal» amortering bör kunna betraktas ett belopp motsvarande 1,5 % av taxeringsvärdet.

Ett annat sparmål där en stimulans genom avdragsrätt kan antagas ge en högst betydande effekt hos barnfamiljer är de egna barnens framtida utbildning. Den som för eget barns räkning sätter in nysparade medel på ett utbildningskonto skall få dra av beloppet i sin deklaration. Maximum skall vara 1 200 kr. om året och sammanlagt på utbildningskontot 18 000 kr., exklusive upplupna räntor. Utbildningskontot skall vara upprättat innan barnet fyllt 12 år. Insättningen skall vara spärrad i minst 7 år och minst intill dess barnet fyllt 16 år. Har någon tagit ut medel från utbildningskontot, bör fortsatt skattefri avsättning inte få ske liksom inte heller efter det att barnet fyllt 20 år. De insatta medlen bör vara fria från gåvoskatt.

För att grundlägga ett regelbundet sparande hos inkomsttagarna över lag bör även införas avdragsrätt vid beskattningen för sparmedel som insättes på särskilt sparkonto för att där innestå i minst fem år. Även här bör sålunda sparandestimulansen ges genom avdrag i deklarationen. Det belopp för vilket avdrag skall få göras bör maximeras till 1 000 kr. per år och kontoinnehavare (2 000 kr. för äkta makar). Det sammanlagda maximumbeloppet på ett konto föreslås till 15 000 kr. (makar 30 000 kr.) exklusive upplupen ränta. För belopp som innestått på sparkontot i fem år bör skattebefrielsen vara definitiv. Om belopp uttas före femårsperiodens utgång, bör de på nytt tas upp till beskattning. För avdragsrätt bör vidare krävas att spararens samtliga banktillgodohavanden ökats med minst det belopp för vilket avdrag yrkas. Ingen skall således kunna erhålla skattebefrielse genom att flytta belopp mellan olika konton. För rätt till avdrag vid beskattningen bör vidare krävas att sparkontots tidigare maximum överskrides. Lämpligt kan också vara att avkräva den skattskyldige besked om att det ej förekommit avyttring av reelltillgång.

I syfte att åstadkomma en ökad spridning av ägandet inom näringslivet förordar motionärerna vidare, att det s. k. sparavdraget höjes med 200 resp. 400 kr., i den mån kapitalavkastningen till motsvarande belopp utgör utdelning av aktier eller av andelar i ekonomisk förening.

De förslag till skattestimulans av sparandet som ovan framlagts är emellertid enligt motionärernas mening på längre sikt inte tillräckliga för att nå en sådan resursfördelning inom samhället att man kan tala om en verklig ägardemokrati. Motionärerna föreslår därför en särskild utredning med uppdrag att undersöka och framföra de förändringar i penning- och finanspolitiken, som betingas av att denna inte endast skall syfta till ökad produktion, fast penningvärde och full sysselsättning utan även till en allmän förbättring av medborgarnas förmögenhetsförhållanden.

Utskottet

I de förevarande motionerna framhålles angelägenheten av ett ökat sparande för att trygga det ekonomiska framåtskridandet och förslag framlägges till olika åtgärder, som syftar till att främja det personliga sparandet genom avdrag vid beskattningen eller genom hel eller partiell skattebefrielse för belopp, som insättes på vissa sparkonton.

Om näringslivet skall kunna hävda sig i den växande internationella konkurrensen och om de allt mer ökade kraven på samhället skall kunna tillgodoses, erfordras enligt utskottets mening avsevärda investeringar inom såväl den enskilda som den offentliga sektorn. En betydande del av dessa investeringar måste — även med beaktande av det stora tillskott till sparandet, som sker genom fondbildningen inom ATP — liksom hittills finansieras genom de enskilda hushållens sparande. För en bibehållen och om möjligt ökad ekonomisk expansion är det därför nödvändigt, att det personliga sparandet på allt sätt uppmuntras. Det torde därvid vara särskilt angeläget, att ungdomen bibringas sunda sparvanor.

Såsom framgår av bilaga 1 till betänkandet har bank- och försäkrings-sparandet under åren 1953—1962 visat en glädjande stor ökning, trots att från vissa håll farhågor uttalats för ändrade sparvanor till följd av standardstegring och ökad social trygghet. Detta torde till inte ringa del bero på den fulla sysselsättningen och på de olika initiativ till sparstimulerande åtgärder, som tagits både av statsmakterna och av privata institutioner. Här kan bl. a. hänvisas till ungdomens lönsparande och det allmänna lönsparandet, vilka varit föremål för särskild propaganda och stimulerats genom vinstutlottningar. De till betänkandet fogade bilagorna 2 och 3 visar, att detta sparande fått en betydande omfattning. Vidare bör erinras om det bostads-, försäkrings- och aktiesparande, som organiserats av banker och andra sparinstitut. Utskottet vill i detta sammanhang även erinra om att värdesäkringskommittén i sitt nyligen avgivna betänkande (SOU 1964: 1 och 2) rekommenderat nya låneformer, varigenom spararna skulle beredas ytterligare möjligheter att värdesäkra sitt långsiktiga sparande. Om det visar sig lämpligt och möjligt att realisera dessa förslag, är det tänk-

bart, att de kan få en viss sparstimulerande effekt, särskilt i fråga om personer, som nu med hänsyn till svårigheterna att placera mindre belopp i realtillgångar avstår från målsparande.

Det personliga sparandet har även på olika sätt uppmuntrats genom åtgärder vid beskattningen. Sålunda höjdes genom beslut av 1961 års riksdag maximibeloppet för det s. k. sparavdraget till 400 kronor för ogifta och 800 kronor för makar gemensamt. Samtidigt beslöts höjning av det s. k. försäkringsavdraget till motsvarande belopp. Genom den omkonstruktion av försäkringsavdraget i anledning av 1962 års reform av socialförsäkringslagstiftningen och den skattemässiga regleringen av tjänstegrupp-livförsäkringen, som beslutades av föregående års riksdag, har utrymmet för rätten till avdrag för försäkringspremier något vidgats. Slutligen bör nämnas att den vid 1958 års riksdag genomförda höjningen av lotterivinstbeskattningen inte omfattade vinster på premieobligationer. Genom en lägre skattesats för sådana vinster erhöles vid lotterivinstbeskattningen en viss motsvarighet till sparavdraget i inkomstkällan kapital vid inkomstbeskattningen.

Det anförda innebär inte, att utskottet ställer sig avvisande till tanken på att genom andra än hittills vidtagna åtgärder söka stimulera till ett ökat personligt sparande. Självfallet bör varje åtgärd, som kan finnas lämplig för sådant ändamål, allvarligt övervägas. Av under senare år verkställda utredningar framgår emellertid att de möjligheter, som står till buds, är begränsade. Den mest effektiva stimulansen till ökat sparande är utan tvekan full sysselsättning och fast penningvärde.

Utskottet behandlar härefter de i motionerna framförda förslagen till sparstimulerande åtgärder. I motionerna I: 554 och II: 669 samt I: 570 och II: 680 hemställs om riksdagsskrivelse med begäran om utredning och förslag rörande premiering av sparandet genom skattelättnader för medel, som insatts på särskilt sparkonto i bank eller annan penninginrättning. Förslagen innebär i huvudsak att rätt skall föreligga att under en femårsperiod göra en högsta årlig insättning på dylikt konto med 1 000 kronor för ensamstående och 2 000 kronor för makar. I de båda förstnämnda motionerna förordas därjämte, att föräldrar skall få öppna sparkonton för minderåriga barn med en årlig insättning å högst 800 kronor samt att premieringen skall ske genom minskning av den slutliga skatten. Enligt förslaget i motionerna I: 570 och II: 680 skall däremot sparpremien ges i form av avdrag vid taxeringen.

Det i motionerna I: 567 och II: 671 framställda utredningsyrkandet rörande stimulans av det personliga nysparandet av reell karaktär är mer vittomfattande och syftar till att genom avdrag på skattens slutbelopp premiera olika former av nysparande. Motionärerna framhåller att det är ett rättvisekrav att alla former av nysparande premieras lika och anser det

möjligt att genom kontantsammanställningar vid taxeringen utrona huruvida egentligt nysparande ägt rum.

Frågan om premiering av nysparandet var såsom framgår av den tidigare lämnade redogörelsen föremål för överväganden av utredningen om sparstimulerande åtgärder. I sitt år 1961 framlagda betänkande (SOU 1961: 2) ansåg sig majoriteten av utredningen inte kunna tillstyrka att det totala enskilda sparandet stimulerades genom en definitiv skatteminskning i relation till det belopp som insattes på ett särskilt konto. Utredningen fann det heller inte möjligt att endast premiera sådant sparande som framkallades av själva premieringsförfarandet. Premieringen skulle med nödvändighet komma att omfatta även medel från sparande, som ändå skulle ha skett, samt sådana medel, som härrörde från tidigare befintliga tillgångar. Premieringskostnaderna skulle enligt utredningens mening med all sannolikhet bli lika stora som eller större än den framkallade sparandeökningen. Vidare skulle kostnaderna komma att bli av den storleksordningen, att de kunde få betydande verkningar på statens och kommunernas finanser. Fler-talet remissinstanser delade utredningsmajoritetens mening.

Beträffande möjligheterna att genom definitiva skattelättnader premiera nysparandet kan utskottet helt ansluta sig till den ståndpunkt, som intagits av utredningens majoritet. Därjämte vill utskottet framhålla, att de kontantberäkningar, som förordats i vissa av motionerna för att konstatera att något reellt nysparande ägt rum, skulle innebära ett betydande merarbete för taxeringsmyndigheterna utan tillräckliga garantier för en effektiv kontroll. Kontrollmöjligheterna är nämligen synnerligen begränsade beträffande sådana tillgångar, som inte är skattepliktiga vid förmögenhetstaxeringen och som kan representera inte obetydliga värden. Vad härefter angår frågan om uppskjuten beskattning av mot sparbeloppet svarande inkomst, vill utskottet framhålla, att detta spørsmål väsentligen är en fråga om inkomst- och progressionsutjämning vid beskattningen. Med hänsyn till att det ankommer på allmänna skatteberedningen att taga ställning härtill, anser utskottet sig inte nu kunna förorda ytterligare utredning om sådana åtgärder. Med det anförda avstyrker utskottet bifall till utredningsyrkandena i motionerna I: 554 och II: 669, I: 567 och II: 671 samt I: 570 och II: 680.

I motionerna I: 552 och II: 668 samt I: 570 och II: 680 yrkas rätt till avdrag vid taxeringen för medel, som insatts på särskilt bostadskonto för anskaffande av eget hem eller för betalning av insats i bostadsrättsförening. Vidare förordas i de båda sistnämnda motionerna viss skattefrihet för sådant sparande, som sker i form av särskilt stora amorteringar på egnahems-lån.

Införandet av bestämmelser om premiering av sparande på särskilt bostadskonto genom uppskov med beskattningen är inte enbart en fråga om

att åstadkomma en stimulans av bostadssparandet utan även en fråga om inkomstutjämnning. Mot en sådan anordning kan därför riktas samma invändningar som mot uppskjuten beskattning av medel, som insatts på »allmänt» sparkonto. Beträffande skatteförmåner för »överamorteringar» på egnahemslån vill utskottet framhålla, att gällande beskattningsregler redan erbjuder fastighetsägarna betydande förmåner. De eventuella åtgärder, som erfordras för att stimulera bostadssparandet, bör därför enligt utskottets mening ske på annat sätt än genom ytterligare lättnader vid beskattningen. Utskottet avstyrker således bifall till motionerna I: 552 och II: 668 samt motionerna I: 570 och II: 680 i här berörda delar.

I sistnämnda motioner förordas därjämte i sparstimulerande syfte avdragsrätt vid taxeringen för medel, som insatts på särskilt utbildningskonto. De på sådant konto insatta medlen föreslås vidare skola undantagas från gåvoskatt.

Såsom bevillningsutskottet förra året framhöll vid behandlingen av enahanda motionsyrkande, talar mot förslaget om rätt till skattefri avsättning av medel på utbildningskonto i kombination med frihet från gåvoskatt, att man härigenom på en omväg skulle införa rätt till avdrag vid beskattningen för kostnader, som enligt nuvarande principer inte är av avdragsgill natur. Den av motionärerna förordade anordningen sammanhänger intimt med frågan om avdragsrätt för studieunderstöd. Senast föregående år avstyrkte riksdagen på förslag av bevillningsutskottet i dess betänkande nr 17 motionsvis väckta förslag om avdragsrätt för periodiskt understöd till studerande. Med hänsyn härtill anser utskottet sig inte kunna tillstyrka motionerna I: 570 och II: 680 i vad de avser införande av rätt till avdrag för sparade medel, som insatts på särskilt utbildningskonto.

Vidare föreslås i motionerna I: 570 och II: 680 att sparavdraget i inkomstkällan kapital skall höjas med 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för makar i den mån kapitalavkastning till motsvarande belopp utgör utdelning på aktier eller andelar i ekonomisk förening. Slutligen förordas att rätten till sparavdrag utsträcker att gälla även fysiska personer, som har inkomst av jordbruksfastighet, annan fastighet eller rörelse.

I nuvarande situation på aktiemarknaden med stor brist på material anser utskottet det inte lämpligt att särskilt animera spararna till aktieinvesteringar. En ökad efterfrågan på aktier skulle endast medföra ytterligare höjningar av aktiekurserna och minskad förräntning på spararnas investerade kapital. Vad härefter angår förslaget om införande av särskilda sparavdrag i inkomstkällorna jordbruksfastighet, annan fastighet och rörelse får utskottet anföra följande. Enligt gällande bestämmelser får sparavdraget utnyttjas av alla inkomsttagare som har behållen inkomst av kapital, således även av dem, vilkas huvudsakliga inkomst härflyter från an-

nan förvärvskälla. Det finns ingenting som tyder på att fastighetsägare och egna företagare genomsnittligt sett skulle utnyttja avdraget i mindre omfattning än löntagare. I detta sammanhang bör även uppmärksammas att beskattningsreglerna i fråga om inkomst av rörelse och jordbruksfastighet medger rörelseidkare och jordbrukare med bokföringsmässig inkomstredovisning vidsträckta möjligheter till konsolidering genom vinstreglerande dispositioner och att de skattemässiga fördelar, som dessa beskattningsregler innebär, torde vara avsevärt större än de, som sparavdraget erbjuder. Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motionerna I: 570 och II: 680 även i sist berörda hänseenden.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 552 av herr Per-Olof Hanson samt II: 668 av herrar Antonsson och Jönsson i Ingemarsgården om skattelättnader för bostadssparande,

2) de likalydande motionerna I: 554 av herrar Per-Olof Hanson och Harald Pettersson samt II: 669 av herrar Antonsson och Jönsson i Ingemarsgården om viss premiering av sparande på särskilt sparkonto,

3) de likalydande motionerna I: 567 av herr Sundin samt II: 671 av herrar Antonsson och Larsson i Borrby om stimulans av det personliga sparandet, ävensom

4) de likalydande motionerna I: 570 av herr Virgin m. fl. och II: 680 av herr Heckscher m. fl. om vissa sparstimulerande åtgärder,

icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 12 mars 1964

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson,* fröken Ranmark, herrar Stefanson,* Yngve Nilsson, Wärnberg, Enarsson, Paul Jansson, Sundin* och Skårman; samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Gustafson i Göteborg,* Engkvist, Andersson i Essvik, fru Holmqvist, herrar Forsberg, Larsson i Umeå, Nilsson i Tvärålund och Björkman.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

I) av herrar *Yngve Nilsson, Enarsson, Magnusson* i Borås och *Björkman*, vilka — under återopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 570 av herr *Virgin* m. fl. och II: 680 av herr *Heckscher* m. fl. — ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte antaga de i motionerna I: 570 och II: 680 framlagda förslagen till

a) förordning om bostadssparande,

b) förordning om utbildningssparande och

c) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

II) av herrar *Stefanson, Yngve Nilsson, Enarsson, Sundin, Skårman, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Larsson* i Umeå, *Nilsson* i Tvärålund och *Björkman*, vilka — under återopande av vad som anförts i motionerna I: 554 av herrar *Per-Olof Hanson* och *Harald Pettersson* samt II: 669 av herrar *Antonsson* och *Jönsson* i Ingemarsgården ävensom motionerna I: 570 av herr *Virgin* m. fl. och II: 680 av herr *Heckscher* m. fl. såvitt angår stimulans för enskilt frivilligt sparande genom s. k. allmänt skatteparkonto ävensom motionerna I: 552 av herr *Per-Olof Hanson* samt II: 668 av herrar *Antonsson* och *Jönsson* i Ingemarsgården angående skattelättnader för bostadssparande — ansett, att utskottet bort hemställa om utredning och förslag i av motionärerna angivet syfte och därför bort föreslå,

att riksdagen i anledning av motionerna I: 552 och II: 668, I: 554 och II: 669 samt I: 570 och II: 680 måtte i skrift till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till riksdagen med ledning av vad som i motionerna anförts rörande premiering av personligt sparande på särskilt spar-konto i bank eller annan penninginrättning samt rörande skattelättnader för bostadssparande.

III) av herrar *Sundin* och *Nilsson* i Tvärålund, vilka ansett, dels att utskottets yttrande såvitt gäller motionerna I: 567 och II: 671 bort ha följande lydelse:

Såsom framgår av den tidigare lämnade redogörelsen diskuterades frågan om skattepremiering av sparandet i det av utredningen om sparstimulerande åtgärder år 1961 avgivna betänkandet i ämnet. Det i motionerna I: 567 och II: 671 framförda förslaget grundar sig på en reservation till

utredningens betänkande. I både motionerna och reservationen har framhållits att det bör vara möjligt att komma fram till en godtagbar metod för skattepremiering av reellt nysparande. Utskottet delar denna uppfattning och vill därvid erinra om att den förmögenhetsredovisning, som nu skall bifogas fysiska personers självdeklaration, i princip bygger på en metod av det slag som motionärerna förordat. Det bör vara möjligt att utveckla denna metod, så att den kan tjäna som grund för den åsyftade sparpremieringen. Utskottet tillstyrker sålunda yrkandet om närmare prövning och förslag till riksdagen i ärendet. Härvid förutsätter utskottet att frågan om samordning med andra sparstimulerande åtgärder särskilt uppmärksammas.

dels ock att utskottet under punkten 3) bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 567 av herr Sundin samt II: 671 av herrar Antonsson och Larsson i Borrby måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande stimulans av det personliga sparandet i vad avser premiering av reellt personligt nysparande genom avdrag på den statliga inkomstskattens slutbelopp.

Bilaga 1

Inlåningsutvecklingen i sparinstitutet i 1953 års penningvärde

Vid slutet av	Affärs- bankerna mkr	Spar- bankerna mkr	Postspar- banken mkr	Jordbruks- kassorna mkr	Försäkrings- bolagen ¹ mkr	Totalt mkr
1953	11 839	9 343	2 849	617	7 266	31 914
1954	12 600	9 878	2 992	703	7 833	34 006
1955	12 277	10 268	3 086	765	8 282	34 678
1956	12 235	10 572	3 154	799	8 570	35 330
1957	12 784	10 937	3 267	834	8 872	36 694
1958	13 672	11 259	3 379	848	9 163	38 321
1959	16 188	11 988	3 580	921	9 889	42 566
1960	15 279	12 434	3 865	1 001	10 165	42 744
1961	15 630	12 882	3 970	1 087	10 251	43 820
1962	16 821	13 219	4 109	1 181	10 151	45 481
1963	18 250	13 812	4 344	1 312	—	—

¹ ATP-fonderna uppgick vid utgången av år 1963 till 4 764,2 mkr.

Ungdomens lönsparande

	Antal lönsparare			Sparbelopp				
	31/12-62 st.	31/12-63 st.	Deltagare i 1964 års vinstutlottning st.	Innestående 31/12-62 mkr	Insatt under 1963 mkr	Uttaget under 1963 mkr	Innestående 31/12-63 mkr	Ökning under 1963 mkr
Postbanken	111 630	109 802	98 372	130,7	58,4	53,6	139,8	9,1
Sparbankerna (255 st.)	49 918	51 623	45 049	58,7	35,6	29,7	66,8	8,1
Affärsbankerna	3 634	4 195	3 823	4,6	3,1	2,0	5,9	1,2
Centralkassor för jordbrukskredit (11 st.)	423	523	513	0,4	0,3	0,1	0,6	0,1
KF:s sparkassa	254	282	282	0,3	0,3	0,1	0,5	0,2
HSB	3	35	32	0,0	0,0	—	0,0	0,0
	165 862	166 460	148 071	194,8	97,7	85,6	213,6	18,8

Motsvarande belopp utgjorde

för år 1962.....	87,4	71,5	194,9	22,8
» » 1961.....	78,3	66,4	172,2	18,4
» » 1960.....	68,1	49,2	153,3	24,6
» » 1959.....	60,5	41,3	128,9	23,5
» » 1958.....	52,2	29,3	105,6	26,3
» » 1957.....	35,6	24,9	79,3	13,4
» » 1956.....	30,0	20,3	65,9	11,6
» » 1955.....	25,2	16,7	54,3	9,4
» » 1954.....	20,7	14,2	44,9	7,5
» » 1953.....	18,3	9,1	37,4	10,1
» » 1952.....	16,4	5,0	27,3	12,0
» » 1951.....	12,6	2,3	15,3	10,5
» » 1950.....	5,1	0,4	4,8	4,8

Under år 1963 utgjorde antalet nytillkomna lönsparare ca 26 600 st. (1962 = 37 500 st.) och antalet avgångna ca 26 000 st. (1962 = 22 500 st.). Totala antalet lönsparare ökade således med endast 600 st. mot ca 15 000 st. under år 1962. Antalet nytillkomna lönsparare har vid jämförelse med 1962 nedgått med ca 10 000 st., vilket medverkat till den låga ökningen av totala antalet lönsparare.

Det allmänna lönsparandet

	Antal lönsparare				Sparbelopp (i mkr)				Konto- behåll- ning i medeltal per lönsparare 31/12 1963 kr.
	Samtliga 31/12		Deltagare i utlottningen år		Inne- stå- ende 1/1 1963 (inkl. ränta)	Netto- ökning under 1963 (ins. /- utt.) exkl. ränta	Be- håll- ning 31/12 1963 (inkl. ränta)	Ökning av be- hålln. under 1963 (inkl. ränta)	
	1962	1963	1963	1964					
Postbanken	72 321	89 075	57 446	46 986	76,2	47,0	126,7	50,5	1 423
Sparbankerna	130 194	171 305	107 626	102 374	142,5	97,7	246,7	104,3	1 440
Affärsbankerna	126 021	165 954	102 260	77 074	258,9	78,7	347,1	88,2	2 092
Centralkassor för jordbrukskred- dit	5 864	7 164	5 062	4 197	3,7	3,0	6,9	3,2	962
KF:s sparkassa	1 480	1 594	1 132	951	0,9	0,7	1,6	0,7	998
HSB	377	879	277	526	0,8	0,5	1,4	0,6	1 562
	336 257	435 971	273 803	232 108	482,9	227,7	730,4	247,5	1 675

Under år 1963 (allmänna lönsparandets andra år) uppgick antalet ny-upplagda konton till 128 166 och antalet avslutade konton till 28 452. Antalet allmänna lönsparare ökade alltså under året med 99 714 st.

Nettoökningen under år 1963, d. v. s. insättningarna minskade med uttagen, uppgick exkl. räntor till kr. 227 684 891: 57. Behållningen på samtliga allmänna lönspararkonton utgjorde den 31/12 1963 730,4 mkr. fördelat på 435 971 konton, vilket motsvarar kr. 1 675 i medeltal per konto. Vid slutet av 1962 var motsvarande medeltal kr. 1 374. Mot bakgrunden av att en stor del av ökningen under det första året sammanhänge med att anslutningen till den nya sparformen skett genom överföring av redan befintliga bankräkningar med deras inestående behållningar, ansågs då att denna genomsnittliga behållning ej kunde betraktas som representativ för insättningsökningen under 1962. Nettoökningen under året beräknades därför schablonmässigt uppgå till kr. 1 000 per lönsparare.

Även under 1963 torde i icke obetydlig utsträckning nyanslutning till det allmänna lönsparandet ha skett genom överföring av redan befintliga bankräkningar. Omfattningen härav kan emellertid icke närmare angivas.